

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/69/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121262678
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6121262678.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, XXX XX C., právne zastúpený advokátom JUDr. Marek Bujdoš, so sídlom Hlinky 262/6, 091 01 Stropkov proti žalovanému: D. E. - A., F. A. G. H. XXXX/X, XXX XX F., I.: XXXXXXXX, právne zastúpený advokátom JUDr. Juraj Špirko, so sídlom Nerudova 6, 040 01 Košice, o zaplatenie 25.920,- eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 6C/46/2021 – 215 zo dňa 25.05.2023, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnom skončení veci samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. Žalobu zamieta.

II. Priznáva žalovanému vo vzťahu k žalobcovi právo na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník.“

2. Po citácií ust. § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 41a ods. 1 a 2, § 657 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) svoje rozhodnutie vecne dôvodil tým, že žalovaný prevzal od žalobcu sumu 25.920,- eur. Žalobca tvrdil, že išlo o poskytnutie finančnej pôžičky, ktorú mal žalovaný vrátiť, a to buď formou vrátenia finančných prostriedkov alebo prepisom pracovného stroja, lebo v takom prípade by mu vrátenie pôžičky odpustil. Žalovaný tvrdil, že sumu 25.920,- eur od žalobcu prevzal, ale len za tým účelom, aby uhradil akontáciu na kúpu pracovného stroja, ktorý mal patriť žalobcovi po splnení určitých podmienok. Žalobca predložil do konania písomnú zmluvu o pôžičke z 10.05.2018, z ktorej vyplýva, že poskytol finančné prostriedky vo výške 25.920,- eur v hotovosti dňa 10.05.2018. Podľa článku II. bod 4. sa dlžník zaviazal túto sumu vrátiť jednorazovo najneskôr do 10.09.2019, avšak podľa článku III. bod 1. sa zmluvné strany dohodli, že dlžník uhradí požičanú sumu veriteľovi v 16-tich splátkach vo výške 1.620,- eur. Z výsluchu samotných strán sporu, ale aj z ďalšieho dokazovania jednoznačne vyplynulo, že obsah zmluvy ohľadne požičania finančných prostriedkov dňa 10.05.2018 vo výške 25.920,- eur nie je pravdivý. Samotný žalobca uviedol, že táto suma bola žalovanému odovzdaná v dvoch splátkach, a to vo výške 19.800,- eur a 6.120,- eur.

Žalovaný túto skutočnosť potvrdil. Navyše predložil súdu aj listinný dôkaz, a to výpis z účtu v J. B., z ktorého vyplýva, že takéto sumy boli poukázané z jeho účtu v prospech inej spoločnosti. Bolo teda nesporne preukázané, že dňa 10.05.2018 nedošlo k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov vo výške 25.920,- eur zo strany žalobcu žalovanému. Rovnako tak bolo preukázané, že doba vrátenia týchto finančných prostriedkov nezodpovedá, či už ustanoveniu článku II. alebo článku III. predmetnej zmluvy. Samotná zmluva, ak by aj bolo preukázané reálne odovzdanie finančných prostriedkov vo výške 25.920,- eur, by bola neplatná v časti dohody o jej vrátení, lebo je nezrozumiteľná a teda neurčitá. Zmluva si odporuje v tom, či finančné prostriedky mali byť vrátené jednorazovo do 10.09.2019 alebo v splátkach po 1.620,- eur, pričom malo byť vrátených šesťnásť splátok. Písomnú zmluvu o pôžičke súd prvej inštancie vyhodnotil tak, že k úkonu - požičaniu finančných prostriedkov, tak ako to je v tejto zmluve uvedené, nikdy nedošlo a právny úkon nebol v takejto forme urobený. Nedošlo k prejavu vôle strán sporu ohľadne odovzdania finančnej hotovosti vo výške 25.920,- eur dňa 10.05.2018. Samotný žalobca aj počas prebiehajúceho trestného konania uviedol, že peniaze odovzdával žalovanému na dvakrát a zmluva o pôžičke bola urobená 10.05.2018 na obe sumy len z dôvodu, aby mal požičané sumy vydokladované. Žalobca nepreukázal, aby dňa 10.05.2018 odovzdal žalovanému sumu 25.920,- eur, a teda ani nepreukázal, že má nárok na jej vrátenie na základe predloženej písomnej zmluvy o pôžičke. Žalovaný prevzatie finančných prostriedkov v uvedenej výške nepoprel, avšak tvrdil, že išlo o simulovaný právny úkon v zmysle § 41a ods. 2 OZ. V spore bolo preto potrebné posúdiť za akým účelom došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov vo výške 25.920,- eur zo strany žalobcu žalovanému.

3. Súd prvej inštancie následne skúmal, či došlo k platnému disimulovanému právnomu úkonu, ktorý by zodpovedal vôli účastníkov a o aký úkon by išlo tak ako to tvrdil žalovaný. Zastieracím právnomu úkonom malo byť uzatvorenie leasingovej zmluvy v prospech žalobcu, ktorý zaplatil akontáciu a mal v úmysle pokračovať v splácaní leasingových splátok po zmene zmluvy v prospech jeho spoločnosti. Žalovaný bol využitý len na to, aby leasingová zmluva mohla byť formálne uzatvorená s jeho spoločnosťou, lebo spoločnosť žalobcu nemala na to vytvorené podmienky z hľadiska ekonomických parametrov. Túto skutočnosť potvrdili svedkovia, či už v rámci trestného stíhania alebo prebiehajúceho civilného konania. To, že žalobca vyvážaciu súpravu považoval za svoju, vyplynulo priamo zo samotného trestného oznámenia, keď žalobca uviedol, že žalovaný neplatil leasingové splátky za jeho stroj. Žalobca však nerátal so situáciou, že nebude mať dostatok finančných prostriedkov na úhradu leasingových splátok a žalovaný ich prestane splácať. Išlo o zásadnú neopatrnosť žalobcu pri získavaní pracovného stroja formou leasingu, keď využil spoločnosť žalovaného bez toho, aby mal s ním uzatvorenú príslušnú zmluvu. Zmluva o pôžičke tak bola len simulovaným právnomu úkonom, ktorý nesplnil účel a cieľ skutočného právneho úkonu, a to uzatvorenie leasingovej zmluvy, ktorá bola uzatvorená tak, že peniaze boli poskytnuté leasingovej spoločnosti nie v mene samotného žalobcu, ale cez inú spoločnosť, a to spoločnosť žalovaného. Aj mailová komunikácia medzi žalobcom a právnomu zástupcom žalovaného svedčí o tom, že žalobca sa považoval za majiteľa stroja, lebo do pripravovanej zmluvy chcel zakomponovať, že vyvážacia súprava je majetkom BLASTAV, s. r. o. a dňa 25.05.2018 zaplatil akontáciu vo výške 25.920,- eur. Zároveň sám potvrdil, že vyvážaciu súpravu zobrala firma žalovaného len kvôli lepšej akontácii do doby, kým firme B., F. nenabehnú obraty prijateľné pre leasingovku na podpis. Zmluva o pôžičke bola vypracovaná len z dôvodu, aby žalobca mal vydokladované, že sumu 25.920,- eur žalovanému odovzdal, ale nie na preukázanie skutočne uzatvorenej zmluvy o pôžičke, lebo tá nezodpovedá prejavu vôle strán sporu. Žalobca vyvážaciu súpravu považoval za svoju a splácal aj leasingové splátky do určitej doby. Až keď sa so žalovaným nedohodol na postúpení leasingovej zmluvy, či už v prospech svojej firmy B., F. alebo v prospech D. H., podal na žalovaného trestné oznámenie a tvrdil, že mu požičal finančné prostriedky na zaplataenie leasingu. Predmetom konania bolo len vrátenie sumy 25.920,- eur z titulu pôžičky. Táto skutočnosť preukázaná nebola, iné obchodné aktivity strán sporu neboli predmetom konania. Žalobe nebolo možné vyhovieť ani titulom vrátenia bezdôvodného obohatenia, lebo na strane žalovaného k žiadnemu bezdôvodnému obohateniu nedošlo. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca namietajúc nesprávne skutkové zistenia, nesprávne právne posúdenie a inú vadu konania. Záver súdu prvej inštancie o zastieracom právnomu úkone považuje za nesprávny, trvá na tom, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, ktorej prostriedky sa mali použiť na úhradu akontácie leasingu na vyvážaciu súpravu. Nesúhlasí s tým, že by žalovaný bol len využitý na uzatvorenie leasingovej zmluvy, pretože s predmetom leasingu riadne nakladal a tento aj nakoniec previedol na inú osobu, čo žalobca nemohol nijako ovplyvniť.

Tiež namieta závery súdu prvej inštancie, že mal uhrádzať leasingové splátky. Má za to, že z vykonaného dokazovania je jasné a zrejmé, že spoločnosť, ktorej spoločníkom je žalobca a konateľ, uhrádzala nájomné za užívanie vyvážacej súpravy. Napadnuté rozhodnutie považuje za nezákonné a nesprávne, preto navrhuje jeho zmenu v súlade s jeho odvolacím návrhom.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné a tvrdenia žalobcu za ničím nepodložené. Plne sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie. Má za to, že strany sporu nemali skutočnú vôľu uzavrieť zmluvu o pôžičke, čo bolo v konaní aj jednoznačne preukázané. K požičaniu finančných prostriedkov tak ako bolo uvedené v Zmluve o pôžičke zo dňa 10.05.2018 nikdy nedošlo. Poukázal na trestné konanie, ktoré žalobca inicioval, no nebol v ňom úspešný a na všetky skutočnosti, ktoré z neho vyplývajú. Zdôraznil, že na jeho strane nedošlo k majetkovému prosperu. Navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť v celom rozsahu ako vecne správny. Uplatnil si trovy odvolacieho konania.

6. K vyjadreniu žalovaného zaslal repliku žalobca, ktorý zotrval na svojich doterajších vyjadreniach a návrhoch.

7. K replike žalobca zaslal žalovaný dupliku. Má za to, že žalobca v replike nepredniesol a ani nepreukázal žiadne nové skutočnosti. Zotrval na svojich doterajších vyjadreniach a návrhoch.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na svojej úradnej tabuli a na svojej webovej stránke najmenej 5 dní vopred (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd v prvom rade zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované zákonné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj napr. IV.ÚS 252/2004, I.ÚS 50/2004, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003). Za porušenie tohto základného práva teda nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súd zistí po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení, skutkový (skutočný) stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodne za predpokladu, že jeho skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu súdom by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam. Stručne možno zhrnúť, že odlišný názor strany sporu vo vzťahu k hodnotiacemu úsudku súdu nečiní rozsudok nepreskúmateľným ani nezákonným. Napokon je potrebné dodať, že terajšia právna úprava vyplývajúca z Civilného sporového poriadku, konkrétne z ust. § 387 ods. 3, umožňuje odvolaciemu súdu zaoberať sa vo vlastnom odôvodnení rozhodnutia aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie, z čoho vyplýva, že zákonodarca čiastočnú neodôvodnenosť rozhodnutia nepovažuje za takú vadu konania, ktorá by stranám sporu odníkala možnosť konať na súde. Odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

10. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p.. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných

prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právny normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Uvedená odvolacia námietka nebola naplnená.

11. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

12. Za inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) CSP sa považuje procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovanie manudukačnej povinnosti súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím), pričom jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, nie zmätočnosť súdneho rozhodnutia. Takáto vada však v posudzovanej veci indikovaná nebola.

13. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP uvádza, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Len na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 CSP.

14. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 25.920,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 25.920,- eur od 11.09.2019 do zaplatenia. Svoj nárok odvodzuje od toho, že medzi ním a žalovaným došlo dňa 10.05.2018 k uzavretiu Zmluvy o pôžičke, ktorú mal žalovaný žalobcovi vrátiť, a to buď formou vrátenia finančných prostriedkov alebo prepisom pracovného stroja – v tomto prípade by žalobca žalovanému odpustil vrátenie finančných prostriedkov.

15. Žalovaný s tvrdením žalobcu o uzavretí Zmluvy o pôžičke nesúhlasí. Potvrdil síce, že od žalobcu finančné prostriedky prijal, ale nie ako pôžičku, ale ako úhradu akontácie na kúpu pracovného stroja, ktorý mal patriť žalobcovi po splnení určitých podmienok.

16. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu ohľadom uzatvorenia Zmluvy o pôžičke so žalovaným, v tomto ohľade súd prvej inštancie správne poukázal na skutočnosť, že žalobca jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal, že by som žalovaným došlo k uzavretiu Zmluvy o pôžičke, a rovnako nepreukázal, že by dňa 10.05.2018 žalovanému odovzdal sumu 25.920,- eur tak ako to vyplýva z predmetnej Zmluvy o pôžičke.

17. Žalovaný namietal, že od žalobcu neobdržal sumu 25.920,- eur tak ako to vyplýva zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.05.2018. Uviedol, že túto sumu obdržal od žalobcu, ale nie v celosti a ku dňu 10.05.2018, no v dvoch rozdielnych termínoch. Najskôr mu žalobca odovzdal sumu 19.800,- eur a následne sumu 6.120,- eur, čo žalovaný preukázal výpismi z účtu. Žalovaný tiež uvádzal iný dôvod zaslania uvedených finančných prostriedkov zo strany žalobcu.

18. Podľa žalovaného dohoda medzi stranami sporu bola taká, že žalovaný uzatvorí leasingovú zmluvu na vyvážaciu súpravu s tým, že žalobca bude uhrádzať všetky leasingové splátky a poplatky spojené s touto zmluvou, pričom keď spoločnosť žalobcu bude spĺňať podmienky na prevzatie leasingu, dôjde k prepisu vyvážacej súpravy zo žalovaného na žalobcu. Prvú sumu vo výške 19.800,- eur žalobca uhradil žalovanému za účelom úhrady akontácie na zakúpenie stroja J. XXXX. Keďže tento stroj bol pokazený, približne po dvoch týždňoch došlo k jeho výmene za novší stroj K. L. XXXX, ktorého akontácia však bola vyššia, a preto bolo potrebné doplatiť sumu 6.210,- eur, ktorú žalobca uhradil z vlastných prostriedkov žalovanému, pričom aj tento druhý stroj bol zakúpený žalovaným.

19. Z vyjadrení strán sporu vyplýva, že s vyvážacou súpravou, resp. s oboma súpravami (najskôr súpravou zn. J. XXXX, následne súpravou zn. K. L. XXXX) reálne disponoval žalobca, po jeho zakúpení ho mal k dispozícii a riadne plnil dohodnuté splátky, aj keď žalobca tieto platby odôvodňoval tým, že sa jedná o platby za nájom predmetnej súpravy.

20. V prospech žalovaného svedčí aj výpoveď samotného žalobcu, ktorú žalobca učinil v rámci trestného konania vedeného na M. D. G. N. O. P., M. H. G. G. Q. Q.: M./X-XXX-XX-XXXX, ktorá korešponduje s procesnou obranou žalovaného uvádzanou v tomto konaní. V spomínanom trestnom konaní sám žalobca uviedol, že pôvodne chcel zobrať vyvážaciu súpravu na seba, ale keďže by leasing na jeho firmu bol drahší než v prípade, že by leasingovú zmluvu uzatváral žalovaný na svoju spoločnosť, (výška akontácie by v prípade, že by leasingovú zmluvu uzatváral žalobca bola vyššia) tak sa so žalovaným dohodli, že predmetný stroj na leasing zoberie žalovaný, z tohto dôvodu poskytol žalovanému v dvoch rôznych platbách finančné prostriedky celkovo vo výške 25.920,- eur s tým, že Zmluva o pôžičke bola vyhotovená len z dôvodu, aby mal vydokladované poskytnuté finančné prostriedky.

21. Vo svetle uvedených skutočností je zjavné, že strany sporu nemali skutočnú a vážnu vôľu uzatvoriť zmluvu o pôžičke, jednalo sa o disimulovaný právny úkon, kedy tak žalobca aj žalovaný mali vedomosť o tom, že žalobca žalovanému reálne neposkytuje finančné prostriedky ako pôžičku, ale na úhradu akontácie s tým, že vyvážaciu súpravu, o ktorú mal záujem žalobca, na leasing kúpi žalovaný, keďže podmienky leasingu boli v prípade žalovaného výhodnejšie. Obe strany s týmto postupom súhlasili a súčasne sa dohodli, že približne po roku vyvážaciu súpravu žalobca od žalovaného odkúpi, resp. prevezme leasing na seba. Nakoľko však žalobca ani s odstupom času nemohol leasing prevziať na seba a súčasne prestal uhrádzať leasingové splátky, žalovaný od leasingovej zmluvy odstúpil a vyvážacia súprava bola leasingovou spoločnosťou posunutá inému záujemcovi. Žalobca teda v súčasnej dobe vyvážaciu súpravu už nevlasťní.

22. Pokiaľ sa žalobca podanou žalobou domáha zaplata sumu 25.900,- eur titulom Zmluvy o pôžičky zo dňa 10.05.2018, bolo výhradne na ňom ako na dominus litis, aby súdu hodnoverne preukázal, že žalovanému dňa 10.05.2018 odovzdal sumu 25.900,- eur, a teda že žalovanému aj reálne žalovanú sumu ako pôžičku poskytol a uniesol tak dôkazné bremeno. Len samotné, ničím nepodložené, tvrdenia žalobcu nie sú postačujúce na to, aby súd mohol žalobe vyhovieť.

23. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že ho súd považuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

24. Odvolací súd pripomína, že v rámci dokazovania platí zásada, že každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, kto tvrdí, dokazuje (affirmanti incumbit probatio). Inak povedané, účastník musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jeho tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Ak teda žalobca tvrdí, že žalovanému požičal finančné prostriedky vo výške 25.900,- eur v zmysle Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.05.2018, musí túto skutočnosť súdu preukázať, a to tak, aby o pravdivosti jeho tvrdení nevznikli žiadne pochybnosti. Môžeme tiež povedať, že žalobca musí preukázať skutočnosť, na základe ktorých mu jeho právo patrí, resp. od ktorých svoje právo odvodzuje.

25. Ústavný súd SR v rozhodnutí II. ÚS 38/2015 ustálil, že: „Dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí.“

26. Odvolací súd súčasne zdôrazňuje, že predmetom tohto konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 25.900,- eur, v ktorom ako v civilnom sporovom konaní platí princíp kontradiktórnosti konania, a teda nie je úlohou súdu, ale procesných strán a ich procesnej diligencie, aby zabezpečili dôkazy na podporu svojich tvrdení.

27. Z princípu kontradiktórnosti konania vyplýva, že samotný účastník konania musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie jeho odporcu právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jeho strany reagovať alebo inak je vhodné sa k nemu vyjadriť; nezáleží pritom, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie (napr. vec K. S. proti Finsku, rozsudok ESĽP z 31. mája 2001; vec F. R. proti Švajčiarsku, rozsudok ESĽP z 28. júna 2001). Inak povedané požiadavka „kontradiktórnosti konania“ sa v judikatúre ESĽP chápe čisto formálne. Z jej hľadiska v podstate nezáleží alebo len málo záleží na skutočnom obsahu a význame informácie alebo argumentov predložených súdu (mutatis mutandis I. ÚS 230/03, II. ÚS 249/2012). (Nález Ústavného súdu SR z 30. apríla 2013, sp. zn. II. ÚS 168/2012-44).

28. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti ako aj skutočnosti, ktoré vyplynuli z dokazovania, odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako aj súd prvej inštancie, a to že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku. Nad rámec uvedeného odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 25.900,- eur titulom Zmluvy o pôžičke zo dňa 10.05.2018, iné nároky strán sporu, či ich obchodné aktivity, ktoré vyplynuli z dokazovania neboli predmetom tohto konania, a preto sa nimi odvolací súd nezaoberal a ani zaoberať nemohol.

29. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, pokiaľ ide o napadnutý výrok rozsudku, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, pričom nemožno mať pochybnosti ani o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ďalšími odvolacími námietkami, ktoré neboli spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia vo vzťahu k odvolateľovi.

30. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v prvom zamietavom výrok spolu so súvisiacim výrok o trovách konania (odvolaním osobitne nespochybným), ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

31. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nevidel dôvod pre aplikáciu výnimočného ustanovenia § 257 CSP.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).